

Tenkrát na západě
Jan Meindlschmid

Snowboarding se pro mě stal od první chvíle sportem číslo jedna a platí to i dnes po dvaceti sedmi letech. Hory jsem miloval vždycky. Už v mých šesti jsme s chebským lyžařským oddílem vyráželi starým RTŮčkem na víkendy a prázdniny na oddílovou chatu do Kraslic, kde byla menší sjezdovka s háčkem. Taky mě hodně ovlivnil skateboard – v jedenácti mi ho téměř na rok půjčil tátovo kamarád, který ho koupil dceři, jenže ona si na něm hned zlomila nohu. Myslím, že to bylo Flamengo, větší deska s velkými koly. Strašně mě to chytlo a za chvíli jsem se na něm naučil jezdit. Během prázdnin u babičky a dědy ve Zbečně, kdy už jsem sjížděl prudší kopce, jsem se na něm ale jednou nehezky rozsekal, a šel šel zpátky.

Ve dvanácti jsem začal jezdit BMX závody, což mi vydrželo asi čtyři roky, a dokonce i Český pohár. Na to, jaké jsme měli vybavení, jsem se ve své kategorii umísťoval kolem slušného 10. místa. A v zimě jsem dál rád lyžoval. Onen osudný den, kdy jsem poprvé stanul na snowboardu, nastal někdy na jaře roku 1994. S Jirkou „Aloisem“ Jindrou jsme si v Peci pod Sněžkou na den půjčili snowboard s tvrdým vázáním. Byli jsme tam na lyžařském výcviku jako doprovod kurzu zdrávky díky našemu známému učiteli tělocviku Honzovi Mayerovi. Měl v Chebu lyžařský servis a obchůdek a já mu tenkrát vyrobil nějaké cedule a reklamy, za což jsem s ním mohl jet na hory a vzít s sebou i Aloise. Na další sezónu jsme si s Aloisem našetřili peníze a ve Varech u Martina Fikrta koupili první prkna, boty a vázání. Já ROOK 158, Alois F2 s nádherným designem, kde na vrchu i spodku prkna byla dřevěná letecká vrtule. V zimě jsme zas vyrazili na lyžák se zdrávkou do Železných Rud. Poměrně slušně jsme se tam rozjezdili a začali stavět první skoky. Už dřív jsme jezdili na Boží Dar a s novým sportem přišli i noví kamarádi. Vznikla super parta, se kterou jsme toho další roky zažili strašně moc. První, o kom bych se rád zmínil, je Petr Matoušek, pro mě snowboardový táta. Matesové mají chajdu přímo na sjezdovce na Neklidu nad Božím Darem – místo, kde začala moje freestylová historie. Stavěli jsme různý skoky, cornery, quarter pipe i první dřevěný a kovový zábradlí na slidy a grindy. Tam jsem potkal dalšího Chebáka, Honzu „Kašpiho“ Kašpara, který na prkně už chvíli jezdil, a Varáka Máru „Koloňáta“ Rolence. Byly to pro mě snad nejkrásnější dny na horách na snowboardu, kdy jsme řádili jak na skocích, tak v prašanu.

Lidi okolo nás přibývalo a začaly se organizovat i první freestyle závody. V roce 1996 jsem dostal nápad, že bychom je mohli uspořádat přímo v Chebu pod kostelem sv. Mikuláše na

Kasárním náměstí. První dva ročníky nesly název „Air & Style“. Dispozice svahu a velké parkoviště pod ním vyzbily ke stavbě rampy a skoku, dopad byl ideální, daný sklonem svahu. Slovo dalo slovo a po vyběhání potřebných povolení jsme s kamarádem Honzou Bastlem, který měl v Chebu *surf and snowboard shop*, začali s přípravami prvního ročníku. Konal se na konci února a celý týden předtím jsme museli vozit zbytky sněhu z pangejtů a výš položených míst v okolí Chebu, kde se dal ještě najít. Ale akce se povedla a my už plánovali další ročník.

Na podzim 1996 nám ředitel zimáku pan Jánský dovolil využít svažité terén u velkého kluziště, tehdy ještě nezastřešeného. Byly nám tak k dispozici zbytky sněhu, které tam rolba vysypávala po úpravě plochy. Domluvili jsme brigošku, ze svahu vyřezali nálety, v kolečkách navozili snih na rozjezd i dopad a postavili menší skok. Postupně jsme si i v té velké, asi třímetrové hromadě vyšjepovali poměrně zdařilou quarterpipe. Mělo to výhodu, že zimák byl uprostřed města, dalo se tam dojít z domova pěšky, večer byl stadion osvětlený, a tak jsme mohli od podzimu chodit každé den snowboardovat, i když nikde jinde snih ještě ani nebyl. Tou dobou jsem už fungoval i jako DJ, a tak jsme dost často měli na různých akcích i aparaturu a mohli řádit i o to víc.

Další chebský kus historie sahá určitě i k místu, který jsme nazvali Kotkárna. Je to kopec pod DDM Sova dolů k zahrádkám na parkoviště; nedaleko je dnes minigolfový areál. Tenkrát jsme chtěli mít víc soukromí, a tak jsme z lešenářských trubek a pár podlážek postavili v kopci poměrně macatej skok, kde byl po asi pětmetrové rovince menší dopad mezi dva pořádný duby. Opět jsme použili snih ze zimáku. Byly tam lampy veřejného osvětlení, tudíž jsme mohli skákat i večer.

S kamarádem Aloisem jsme si taky na jaře v roce 1996 domluvili výrobu snowboardových vosků pod vlastní značkou Motion v továrně Druchema v Praze. Chtěli jsme vosky, s nimiž půjde jednoduše a rychle navoskovat prkno, a vymysleli jsme šířku vosku 15 cm. Zbylý rozměry už jsme pak jen odvodili, aby se dal vosk držet při mazání prkna. V továrně nám řekli, že nám vosky vyrobí, ale budou na ně muset udělat formy, takže bychom museli od každé barvy (teploty vosku) odebrat alespoň 250 kilo, což při čtyřech druhích dělalo rovnou tunu. Nakonec jsme do toho šli a já pro ně dokonce navrhl krabíčku. Něco jsme prodali, něco rozdali, ale dost nám toho ještě zbylo...

Tou dobou jsem už byl lehce sponzorované u Martina Fikrta a jeho obchodu Pipe. Dováželi tenkrát snowboardy Revelation a oblečení Westbeach. Díky tomu jsem mohl začít jezdit víc závodů. Když jsem se poprvé dostal se snowboardem do Rakouska a na Kaunertalu

Pavel Doležal, Snowboarding in Town, Cheb, 2000, foto / photo: Marek Žalud

Jan Zajíc, Quarterpipe Jam, Cheb, 2002, foto / photo: Marek Žalud (zcela vlevo bývalé Železářství U Paška, dnešní Retromuseum / far left: once the Hardware Store Pašek, today the Retromuseum)

zažil skvělejší snowpark, první rampu a první pořádný freeride, bylo jasné, že právě tohle chci. Miloval jsem rampu, a tak jsme jezdili všude možně, kde se v ní dalo jezdit. Na jaře 1997 jsme si s kamarádem Dušanem Martinem v Chebu otevřeli obchod se snowboardovým, skateboardovým a MTB vybavením. Tehož roku jsem založil firmu Le Grind a pod tou značkou jsme začali produkovat oblečení a doplňky pro snowboarding. O rok později jsme díky pražské firmě Top Trek, co dovážela do Čech kola Trek a Gary Fisher, dostali možnost uvést na český trh snowboardové firmy Never Summer (prkna) a 686 enterprises (oblečení), kde jsme se pak podíleli na jejich propagaci a distribuci. Díky tomu jsme měli i vstřícný podmínky k jejich užívání, a mohli tak jezdit na super kvalitních deskách a ve skvělém oblečení. Taky jsme měli na starosti výběr mladých talentů, který od nich dostali plný sponzorování – jedním z nich byl i rodák ze Sokolova Pavel Doležal, co se pak prosadil v Českém i Evropském poháru.

V té době už jsme pořádali spoustu různých akcí – snowboardových, skateboardových i freestyle BMX. Hlavním místem našeho fungování byl snowpark Neklid, kolem kterého byla skvělá parta. Stali jsme se členy snowboardového oddílu TJ Jáchymov, a mohli tak využívat chatičku Jeřabina přímo na svahu. Díky tomu jsme byli na horách skoro pořád. Stavěli a shapeovali jsme furt nějaký skoky a překážky, a dokonce jsme pod Matesovic chatou postavili i menší U-rampu – boční valy navíc pomohla nahrnout rolba, zbytek už pěkně ručně. Strašně rád na to vzpomínám, stejně jako na všemožný party a akce na Rumburaku a všude možně na Božáku a okolí.

V dubnu 1998, kdy už nejezdily vleký a my měli postavené skok v lese, jsem si při bs 360 zlomil holenní kost a rok v ní měl hřeb. To mě trochu zabrzdílo a pak už jsem závody spíš organizoval a speakoval než závodil. V roce 1999 jsme v Chebu založili sportovní klub Snow in Town a jeho prostřednictvím zařídili dlouho očekávaný skatepark. Odjel se v něm i jeden ročník Českého poháru, tuším v roce 2000. Neměl bohužel dlouhého trvání kvůli nesmyslnému umístění do oploceného areálu TJ Lokomotiva na Hradčanech. Provozní doba byla omezená a skatepark byl věčně zamčený. Přeležali jsme plot, ale to se zase nelíbilo správci a pořád byly nějaké problémy. Nakonec se překážky odvezly do bývalých kasáren na Zlatý vrch, kde je bezdomovci časem rozřezali a odvezli do sběru. Díky klubu jsme ale taky mohli dál pořádát různé akce a pokračovat i se závody na Kasárním náměstí, které jsme od třetího ročníku nazvali „Snowboarding in Town“. Postupně jsme vše zdokonalovali a vymýšleli co nejlepší setup. Poslední ročník byl v roce 2013, a i když vše bylo téměř

ideální, musel jsem po závodech ze svého uhradit asi 12 tisíc. Byl jsem z toho dost vyčerpaný a popravdě ani nevím, jestli se k podobným akcím ještě někdy vybičuju. Jak to tak počítám, akcí na Kasárku bylo celkem asi jedenáct. Každopádně vždy lyžičky skvělé a za ty roky se do Chebu přijeli podívat a zazávodit si spousty nadšenců z cely ČR a občas i z Německa. Další super období mě čekalo v letech 2002–2005, kdy jsem pracoval jako instruktor snowboardingu na Klínovci. Tenkrát se tam zrovna postavila rampa hned pod chatkou, kde byla škola a půjčovna, a já tak mohl opět jezdit každý den v rampě i přilehlým snowparku. Rampa měla rozměry superpipe a konalo se v ní i Mistrovství světa juniorů a o rok později Mistrovství Evropy. Oba závody jsem speakoval v angličtině spolu s moderátorem ČT Sport. Ale na podzim 2005 se mi narodil syn Jirka a na jaře 2009 Marek, a rodina mi pak zabrala většinu volného času. Dnes už zase snowboardujeme celá rodina a je to skvělé. Nadále se jako majitel firmy Le Grind snažím podporovat mladý nadějný talenty. S dětma jezdíme na tréninky na Neklid a Klínovec a na summer campy do Rakouska. Snowboarding je pro mě neskutečně nádherný sport. Dneska už víc preferuju šlapání a freeride, ale moc mě těší, že jsem se za tu dobu seznámil se skvělými lidmi, a vždy se na horách rádi vidíme. Taky jsem poznal spoustu českých i zahraničních profiků a musím říct, že většinou ti nejlepší byli vždycky strašně v pohodě a na nic si nehráli. Je skvělé mít a plnit si sny, život je nádherný, ale letí to.

Jan „Majdák“ Meindlschmid, Kotkárna Cheb, 2010 foto / photo: Jiří „Alois“ Jindra

Můj snowboardový svět
Jan „Kašpi“ Kašpar

Vše začalo na Božím Daru, kde jsem sjížděl kopce už v kočárku na saních s rodiči. Naučili mě lyžovat, sotva jsem začal chodit. V roce 1990, to mi bylo třináct, jsme s kamarádem Markem Rolencem (Koloňná) začali zkoušet snowboard. Prkno – SWAH – mi přinesl Ježíšek. Když rodiče viděli, jak jsem do toho zapálený, další Vánoce jsem dostal brusnu novou desku Burton AIR 151. Tehdy nás na Neklidu jezdilo jen pár v čele s Petrem Matouškem.

Koncem října 1997 jsem odjel s obytným autem do Rakouska pod ledovec Hintertux. Jezdil jsem na prkně Burton Jeff Brushie 156. Krásné kopce, vysoké hory a začal jsem potkávat skutečné profesionální jezdce. Bylo

to tak silné, že jsem si řekl „Pojď, makej, a uvidíš, kam to dotáhneš“. Jezdil jsem každý den, několik sezón jen v Rakousku! Začal jsem objíždět závody, a dokonce i vyhrával, získal první sponzory – prkna, oblečení i peníze na cestování a přípravu. V roce 2007 jsem startoval na Mistrovství světa v Arose. Na výhru to nebylo, ale ostudu jsem taky neudělal. V roce 2004 se na Klínovci jelo Mistrovství světa juniorů. V létě mi zavolal Petr Matoušek, jestli se nechci podílet na stavbě a údržbě U-rampy, která tam pro tento podnik vyrostla. Já kývnul a odstěhoval se natrvalo na Boží Dar. U-rampu jsem stavěl a udržoval krásných sedm let, vysoké hory mi ale chyběly. Takže od roku 2015 mám v Zillertálském údolí pod ledovcem Hintertux dřevěnou chalupu, kde si mohu kouzla ježdění v prachovém sněhu ve volné přírodě užívat vrchovatě.

Jan Kašpar, Neklid, 1998, foto / photo: Marek Žalud

OD PRAVĚKU K FENOMÉNU

HISTORIE ČESKÉHO
SNOWBOARDINGU

From Prehistory to a Phenomenon
History of Czech Snowboarding

Retromuseum Cheb
19. 4. - 29. 8. 2021

Výstava se zabývá historií českého snowboardingu od jeho počátků v socialistickém Československu, kdy si zdejší nadšenci začali podomácku vyrábět napodobeniny prken podle fotografií ze zahraničních časopisů, až do 90. let. Tehdy se ze snowboardingu stal regulérní sport, zároveň však přetrval jeho původní étos spojený s určitou subkulturou a životními postoji. Snowboarding souvisí s obdobnými fenomény, jež k nám přicházely z USA, jako byly surfování a skateboard. Už v roce 1978 máme doložen první snowboard domácí výroby (Luděk Váša). V pionýrských počátcích bylo nutné si vše domýšlet pouze podle fotografií – od rozměrů přes konstrukci až po materiály. Jakmile se začaly objevovat první snowboardy dovezené ze Západu, každá novinka, zejména z produkce dvou nejznámějších firem Jakea Burtona a Toma Simse, se okamžitě dočkala své kopie. V roce 1984 u nás proběhly první neoficiální závody na malém vleku v krušnohorském Perninku a o rok později se na stejném místě konalo legendární Neoficiální mistrovství ČSSR. Díky šikovnosti zdejších kutilů se zde začala vyrábět prkna kvalitativně srovnatelná s těmi ze Západu, od roku 1986 dokonce sériové

Ivan „Zobák“ Pelikán, Luděk Váša, ME Avoriaz 1988 / European Championship Avoriaz 1988, archiv Ivana Pelikána / archive of Ivan Pelikán

modely. Na Mistrovství světa ve Svatém Mořici (1987) a na Mistrovství Evropy (1988) v Avoriaz jsme tak mohli být zastoupeni nejen závodníky, ale i vlastními snowboardy. Po roce 1989 z tohoto podhoubí vyrostlo hned několik českých značek (VASA, ROOK, DA BOARD, NK, MANIA, SWAH, PTERODACTYLUS, AD HOC, BIG FOP, ROSI, CHOC, FROPLE), které však až na světlé výjimky (LTB) během několika málo let převálcovala zahraniční konkurence. Začaly se také objevovat specializované obchody a v roce 1992 proběhly první oficiální závody na U-rampě v Peci pod Sněžkou. Snowboard se tak u nás pomalu začal stávat široce rozšířeným fenoménem a pro mnohé životním stylem. Jedno z významných lokálních center snowboardingu, spojené se skiareálem Neklid u Božím Daru, vzniklo po roce 1989 v severozápadních Čechách. Jeho součástí byla i parta nadšenců z Chebu, kteří od roku 1996 pořádali přímo ve městě na Kasárním náměstí závody „Snowboarding in Town“. V této doprovodné skládávce publikujeme tři vzpomínkové texty, jež se vztahují právě k této dílčí oblasti historie českého snowboardu.

Ivan „Zobák“ Pelikán, 1985, Pernink, foto / photo: Vojtěch Písařík

The exhibition follows the history of Czech snowboarding, from its rudiments in socialist Czechoslovakia, when local enthusiasts came forth with the imitations of boards home-made after examples found in foreign magazines, to the 1990s. The latter decade turned snowboarding into a regular sport, which at the same time retained its initial ethos essential for the specific subculture and stand-points. Snowboarding has always been close to the phenomena arriving from the United States, such as surfing and skateboarding. As early as 1978, Luděk Váša showed up with the very first Czech snowboard. In this pioneering era, everything – from the dimensions and construction to materials – had to be solely made after photographs. As soon as the first snowboards imported from the West began to appear, each novelty – especially by the two most famous brands, Jake Burton and Tom Sims – immediately received its Czech copy. The first unofficial snowboarding contest took place at a small ski lift in Pernink in the Ore

Mountains in 1984, which in the following year hosted the legendary Unofficial Championship of the Czechoslovak Socialist Republic. The dexterous local handymen managed to produce boards comparable in quality with Western production. From 1986, they even seized serial production. The 1987 World Championship in St Moritz and the 1988 European Championship in Avoriaz thus could enjoy the presence of both Czech participants and Czech snowboards. In 1989, this breeding ground bore several new Czech brands (VASA, ROOK, DA BOARD, NK, MANIA, SWAH, PTERODACTYLUS, AD HOC, BIG FOP, ROSI, CHOC, FROPLE). However, there came steamrolling foreign competition in just a few years, beating all of them except just a few (LTB). With the first specialized shops, the country witnessed the first official half-pipe competition in Pec pod Sněžkou (1992). That is how snowboarding in the Czech Republic slowly became a widespread phenomenon, and for many, a unique lifestyle.

Ivan „Zobák“ Pelikán na prkně vyrobeném ze tří lyží / on a board made of three skis, Pec pod Sněžkou, 1979, foto / photo: Radka Pelikánová

Snowpark Neklid na Božím Daru Petr Matoušek

Jak to všechno začalo? Když mi bylo čtrnáct, v roce 1977, přinesl můj největší kamarád Martin Fikrt alias Fík nějaký časopis s článkem o skateboardu. Dodnes si pamatuju jeho větu „Tohle bysme mohli zkusit“. Vyhrabali jsme staré kolečkové brusle a kousek překližky, a za pár dní jsme měli první prototypy skejtů. Po několika týdnech sjíždění největších kopců, jaké Karlovy Vary nabízely, jsme se dozvěděli o další partičce, která ve Varech jezdila v Drahovcích. Začali jsme jezdit společně a postupně se přesunuli na volné náměstí v centru – a tak vznikl v Karlových Varech skateboarding. Zanedlouho jsme díky iniciativě Honzy Horníka (současný senátor) založili první oddíl skateboardingu u nás, což byl za tuhé normalizace malý zázrak. Paralelně s námi začali jezdit i lidé v Praze a po roce jsme ve Varech uspořádali první oficiální závody v disciplínách slalom a skoky. Freestyle byl tehdy v plenkách i v Americe. Na skejtu jsem pak jezdil asi šest let a byl to můj hlavní smysl života. Vše utnula dvouletá vojna; ke skejtu jsem se pak už nevrátil, ale plynule jsem přešel k dalšímu boardovému sportu – windsurfingu, u kterého jsem vydržel dalších 20 let.

Už tou dobou, kolem roku 1980, se v Alpách začali objevovat první jezdci na snowboardech, což mi samozřejmě neuniklo. Pořídil si ale originální snowboard „ze Západu“ bylo nemožné a finančně nereálné; zbývala domácí samovýroba, jakou jsme znali z výroby skejtů. První prkno jsem si udělal z velké plexisklové desky. Ruční pilkou jsem z ní vyřízl tvar, co jsem viděl v nějakém časopisu, nad plynem ohnul špičku a patku, pod boty nalepil písek, ke špičce uvázal provaz s rukojetí a vydal se jezdit. Tehdejší prkna totiž vypadala opravdu úplně jinak než ta dnešní a nebyla delší než metr. A kam? Samozřejmě na Neklid, kde jsme měli uprostřed sjezdovky chatu. Jako lyžařská rodina jsme měli ke sněhu blízko. Další prkno vzniklo z překližky, u které jsem opět ohnul špičku. Tentokrát jsem si už přišrouboval kusy pásů, do kterých jsem zasunul nohy, jako primitivní vázání. Tvarově i délkově už bylo podobné těm dnešním, ale ovladatelnost byla stále špatná a jezdit se s tím dalo v podstatě jen v prašanu, takže pořádně si zajezdit se mi povedlo jen párkrát za zimu. S tímhle prknem se mi přesto na Neklidu podařil asi historicky první skok na snowboardu. Každopádně nebylo to ono, já snowboardu nějak moc nepropadl a další pokusy o výrobu lepších prken ani nezkoušel. Jenže do toho přišla revoluce. Najednou se dalo všechno bez problémů sehnat, a tak jsem si v roce 1992 koupil svoje první originál prkno, v té době velmi populární značky F2 s tvrdým vázáním zapinaným do lyžařských přezkáčků. Rychle jsem zjistil, že to je slepá cesta, a zákonitě přešel na freestyleové prkno s měkkým vázáním. A když freestyle, pak samozřejmě nějaké ty polety. Začal jsem si plácát první můstky, ovšem nikdo nevěděl, jak mají pořádně vypadat, a tudíž to byl neustálý pokus–omyl. U lyžařů byla tehdy velmi populární „rokla“ – z dnešního pohledu totální harakiri, ale měla už trochu parametry a dalo se z ní slušně proletět. Z téhle doby bych chtěl připomenout i tehdejší spolupřítelky, jako byli Mára Rolenc, Honza Kašpar, Vlasta Borovička, kluci z Ostrova v čele s Davidem Strossem a pak samozřejmě Chebáci s legendou Honzou Meindlschmidem alias Majďákem. Neklid se postupně stával nejvýznamnějším centrem snowboardingu u nás na západ od Krkonoš, byť jsme nebyli součástí oficiálních struktur tehdejší snowboardové asociace. Přesto se kluci z asociace rozhodli v roce 1995 na podporu našeho snažení uspořádat vůbec první závody ve snowboardcrossu v Česku. A k tomu se nám podařilo postavit vůbec první U-rampu v Česku, což zase byla velká iniciativa Vlasty Borovičky. Z vlastní kapsy uplatil rolbaře, aby nám nahrnul jakési dva valy, ze kterých jsme pomocí lopat uplácali rádiusy. Několik dní tvrdé dřiny a pár dní ježdění. Něco takového si dnešní generace jezdců, zvyklá přijet jen do perfektně vysejpaného parku, nedovede ani představit. Zmíněné dvě iniciativy byly ve vývoji snowparku na Neklidu dalším zlomem. Vedení areálu seznalo, že snowboard už na sjezdovky patří. Přestali proti němu bojovat; naopak nás začali podporovat. Areál patřil TJ Jáchymov a její tehdejší šéf pan Ota Štika mě vyzval, ať si založíme oddíl. Dal jsem tedy dohromady asi 20 lidí a 4. září 1996 vznikl první klub snowboardu v Čechách. Jednou z výhod byla možnost získat celoroční permici po odpracování nějakých brigádnických hodin. Po vzájemné domluvě jsme oblíbenou „roklí“ vyměnili za centrální prostor Neklidu, který tehdy nebyl jako sjezdovka využíván. Mohli jsme ho oplotit, aby nedocházelo ke zbytečným střetům s lyžařskou veřejností. Největším přínosem oddílu ovšem byla rolba, díky níž jsme měli možnost zadarmo upravovat celý snowpark. To byl posun do jiné dimenze – najednou jsme měli skoky jako ve známých alpských střediscích, i když asi o dost menší. Vedení Jednoty nám umožnilo nákup materiálu na raily. Ačkoli nikdo z nás tehdy netušil, jak mají vlastně vypadat, podařilo se vyrobit legendární kusy, které jsou na Neklidu v provozu dodnes. V roce 2006 nechal Jarda Hájek ve firmě, kde pracoval, vyrobit opravdu velké a precizně zpracované konstrukce – Z-tko, C-čko, kopák a dvě rovné bedny, které jsme pak přímo na Neklidu osadili

bočními plechy a jezdovými akrylátovými deskami. Snowpark v průběhu let rostl a skoky se výrazně zvětšovaly, pořád jsme ale byli závislí na přírodním sněhu, takže se střídalý sezóny skoro bez skoků se sezónami, kdy jsme měli i tři skoky, legendární corner v lajně a ten největší s tablem dvacet metrů. Situaci později vyřešilo až zasněžování. Hybatelem party byl v té době Majďák – právě on na Neklidu v roce 1997 uspořádal první freestyleové závody. Až teprve po tomto impulzu jsem se stal hlavní hybnou silou v pořádání dalších závodů já. Neklid byl po dlouhá léta nedílnou součástí Českého poháru ve freestyleu i snowboardcrossu a u nás všeobecně respektovaným snowparkem. Každý rok jsme pořádali několik freestyleových závodů, buď v Big Airu, nebo ve slopestylu na Neklidu, ale i na Božím Daru, na Klínovci a v Perninku nebo i jibové závody v Karlových Varech. S odstupem na ty roky vzpomínám velmi rád, přestože mnohé byly vykoupené tvrdou dřinou, zraněními, nepochopením a někdy i příkořím. Moje nadšení pro snowboarding a snowpark na Neklidu postupně vyprchávalo, až jsem v roce 2010 předal funkci předsedy oddílu mladším, a ti se o něj starají dodnes.

Chata Petra Matouška na Neklidu / Petr Matoušek's chalet at Neklid, foto / photo: Marek Žalud

Petr Matoušek, Neklid, 2002, foto / photo: Marek Žalud

Pavel Doležal, fotosession road gap Stříbrná, 1998, foto / photo: Petr Hoffelner

Kurátoři / Curated by: Jan Meindlschmid, Ivan Pelikán
Výstavní grafika / Exhibition design: Jan Meindlschmid
Foto / Photo: Petr Hoffelner, Marek Žalud, archiv Ivana Pelikána / archive of Ivan Pelikán
Editace, překlad / Copyediting, translation: Lucie Vidmar
Na výstavě se dále zápůjčkami nebo jinou pomocí podíleli: Jan Bouček, Lukáš Schröder (LTB Snowboards), Mirek Hrabý (Mountain Waste Snowboardmuseum, Sušice), Jan Kašpar, Marek Rolenc, Jiří Jindra, Petr Makovec.

GAVUCHEB *Retromuseum*   MINISTERSTVO KULTURY

Výstavní program GAVU Cheb je podpořen z grantového programu MK ČR. V roce 2021 vydala Galerie výtvarného umění v Chebu. Grafika Jan Meindlschmid, Kolář & Kutálek, tisk Dragon Press, s. r. o., náklad 700 ks.

foto na obálce / cover photo: Jiří Včelák, 1985, Pernink, foto / photo: Vojtěch Písařík (prkno se zachovalo a je prezentováno na výstavě / the board survived and is part of the exhibition)